

(המשך מעמוד 26)

(העולם הזה, יומן אי-שן, 2339).

נראה לי שהסיבה לכך היא אחרת לגמרי. הנפגעים בינינו במלחמה זאת הינם רבים וזאת משום התנאים הטיפוגראפיים השוררים במקום. דהיינו, על צה"ל להילחם בשטח רווי-אוכוסיה אורחית, מה שלא היה כך במלחמות אחרות. המחבלים התמקמו וקבעו את בסיסיהם בתוככי ישובים אורחיים — דבר זה הקשה מאוד על הלוחמים שלנו.

דוד בן-ישי, תל-אביב

אין חדש

אין הפך הסכין לטיל ו-התוכן לא השתנה, בעיקר-בנות הקריקטורה הקדס-נאצית (העולם הזה, 2339).

הפשיסטים מכל התקופות דומים לא רק באורח המחשבה שלהם, לא רק באוצר המילים, אלא גם בדמיון הגראפי. הפשיסטים מכל התקופות רואים בכל מי שאינו

צריך צה"ל לקחת גם את שטח ממלכת ירדן, שאבד לנו מאותה סיבה.

יש לי עצה לממשלה: למה לא תקבעו מדד שינוי פני הקרקע, ותוסיפו בכל תופה מסוימת את פיסות הקרקע שאבדו לנו, וכך לא נצטרך לקחת לנו קרקעות ב-אופן לא-מסודר, כפי שזה נעשה היום?

עודד פרי, ירושלים

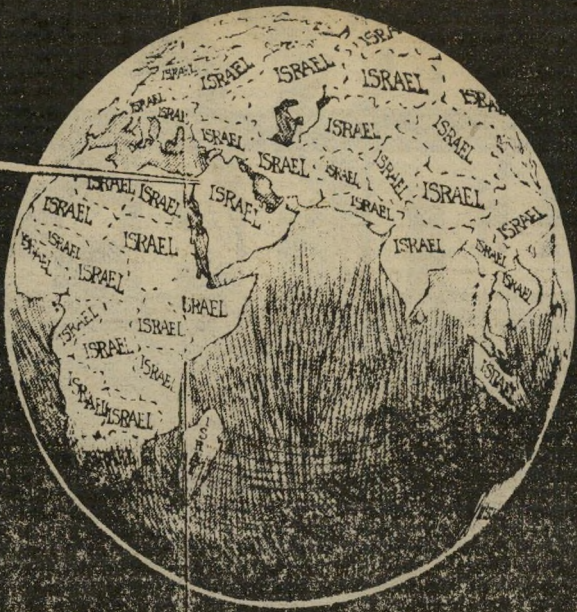
באין אופוזיציה

הקורא מתרעם על שתיקתה של מפלגת העבודה.

מפלגת העבודה הישראלית מפוצלת ומפולגת ועומדת מנגד, כאשר מתרחשות זוויות המילחמה. הפופולריות של ישראל ב-"חול" שואפת לאפס, הסינאטורים בארצות-הברית, "מפגזים" את בגין, הפרלמנט של הולנד הת-אחד נגד המשך המלחמה — ו-מפלגת העבודה שותקת.

החורבן הגמור של יחסי-החץ של ישראל והשחרתה בפני דעת-הקהל העולמית כולה עלולים לה-

AT LAST, MENACHEM, DEFENSIBLE BORDERS!

"מנחם, סוף-סוף יש לנו גבולות בניהגנה!"

בהתחלה דיברו על זה שהצבא התורכי נכנס לכוננות, ואחר-כך כבר דיברו על כוננות-מים באר-דיסה שבחצי-האי קרים. מכאן ו-הלאה כבר לא ידע הדמיון גבולות, ודובר על רכישות מסיביות של נשק אנטי-טנקי בגריןלנד. הקרי-טוריסט האנגלי כנראה שמע או-תנו.

זיו אנגל, חיפה

מעשי הכשל

פעיל לשעבר בד"ש מבקש להעיר על הראיון עם אמ"נון רובינשטיין (העולם הזה, 2337).

כאשר ד"ש עלתה באורח מטאור-רי על המפה הפוליטית והכל נראה משגשג ומבטיח, חברי הנהלת ה-תנועה עסקו במחמאות הדדיות. זכורני כיצד נהג מר רובינשטיין לשבת את ידיו ולפאר את תכונות-חיו כראש-ממשלה אידיאלי. כאשר העסק התפרק נוהג כל אחד לראות את ערותו חברו ולהוציא עליו את תיסכולו האישי. התופעה היא אנו-שית ומתרחשת במיקרי גירושין או כאשר שותפות מתפרקת בנסיו-בות של כישלון. בכל זאת, גם במקרים אלה ניתן לקבוע מי אשם יותר ומי פחות.

אם נבדוק את האחריות למעשי הכשל, להבאת תמיר, לשיטת ה-בחירות, ל-"דמוקראטיה" המוגזמת, להיעדר המיסוד והמצע, נמצא כי האחרים לכך היו אנשי שינוי ובכללם אמנון רובינשטיין.

ידיו הגדיר את רובינשטיין ו-אנשיו כאנשי-מחאה טיפוסיים. ה-נסיה לשפוף על ידיו את תיסכוליו, בשעה שהאחריות לכישלון רובצת במידה מכרעת על אנשי שינוי (שעה שידיו עצמו נמנע, בצורה מכובדת מתגובה) רק מאשרת קב-עו זה.

בעיקרו של דבר, עוד לא היה מיקרה בהיסטוריה הפוליטית של ישראל, שבו בווזו רצון טוב, כישרון ואמץ של רבים וטובים, כבפרשת ד"ש.

יכול מר רובינשטיין להביא, לזכותו, את העובדה ששינוי בני-גוד ליתר חלקי ד"ש, שרדה מבחי-נה פוליטית וממשיכה להתקיים. אבל איזה קיום?

ולסיום, טענת מר רובינשטיין על מיגבלות מנהיגותם של אנשי דור תש"ח חלה, כנראה, גם עליו, אף כי לא פעל, בצילם של הגדו-לים.

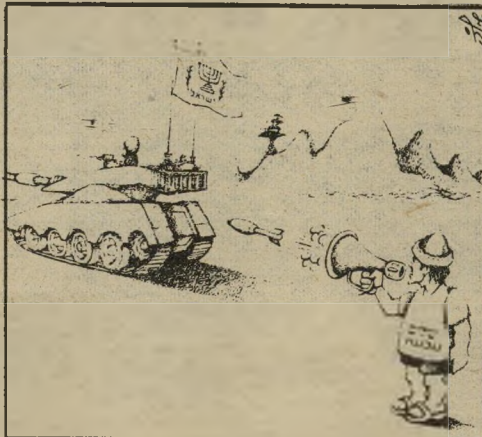
אריה גרבנר, רמת-גן

הבועל את גשות עמו מתקשר, משום-מה, לדוגמות מעולם החי, למשל — מלכת הדבורים המזדווגת עם כל הזכרים בנחיל, או המאבקים על בנות זוג בקרב קופים. בדיעבד, דומני שרשימת כיבור-שיו של דיין צנועה מאוד. היתה זו גלריה של נקבות עלובות, והכי-בוש היה בבחינת התנהגותו של אדם רעב שאינו מואס בפתי-קיבור, אריה צפריר, רעננה

ומשה היכה בסלע

הקורא הבחין בקריקטורה בעיתון גרמני, והוא עושה ספקולציות.

אילו רק היתה הבנתם של בני

בוגדים שלום עכשיו, יפיינפס

"בוגדים, פוליטיקאים, יהודים"

"מרים, משה, תביא מים! אנחנו לא זקוקים עדיין לנפט!"

ישראל במידבר מרחיקת-לכת יו-תר, היו כל פני ההיסטוריה מש-תנים, כמובן, העולם היה מדבר על "סחטני-הנפט" היהודים, ש-השייחים שלהם גרים בדריות-פאר בפרנקפורט ובלונדון.

גרי מפר, וינה

ישראל בכל מקום

הבדיחות של החיים תור-גמו לקריקטורה בעיתון הבריטי.

כשהיינו שם, בלבנון, התחילו הבדיחות לפרוח אחרי שחלפנו ביעף על-פני 40 הקילומטרים ה-ידועים של בגין, שרון ורפול.

בחיים המדיניים. השאלה המתבקשת היא האם קיים קשר בין הצד הראשון — הפעילות במישור המדיני והצבאי — מצד אחד ובין ההתנהגות במישור האישי, לרבות תחום יחסי המין.

כמה מהאישים הידועים בהיס-טוריה המודרנית ובכללם נפוליאון, אייזנהאואר, רוזוולט וקנדי נחשדו בניאוף וסטיית אחרות בחייהם ה-פרטיים. השאלות המתעוררות הן: האם כושר-מנהיגות וכריזמה אינם כרוכים, מטבעם, בעודף מרץ מיני, בבחינת "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו"?

האם אין בפעילות המינית, או בנטיה לגלותה משום חלק מהמ-תוס שמנהיג מפיע על עצמו לצור-כי תדמית? המיתוס של מנהיג

ביא לחיסולה הפיסי ממש של ה-מדינה. אלילנו לשכוח, כמו רוב האורחים שיכור-הניצחון, כי מדי-נה בלי כסף ובלי אוצרות-טבע, תוכל להמשיך להתקיים רק חוד-שים ספורים אם יוטל עליה חרם. אנחנו אפילו לא כמו דרום-אפרי-קה, בעלת אוצרות-הטבע.

כמה מחברי מפלגת העבודה יורים יריות באוויר ושותקים. עדיין לא ראינו את שלישיית ה-רמטכ"לים לשעבר של מפלגת ה-עבודה עומדים מאוחדים מנגד, מצד אחד עושה יוסי שריד כות-רות קטנות, וממולו עומדים רענן נעים, שושנה ארבל-אלמוזליגו ו-דב בן-מאיר ומדברים כמו שרי-הליכוד. אכן, נקמה טובה במי-לגת העבודה, שבחרה את מלכתי-הפינכה מקרב עדות המיורה, ולא אנשים שצמחו מבין השורות, כמו שיש לליכוד.

כאשר פורצת מלחמה המוזהב שותקות. כאשר אין אופוזיציה שורר וקרנפים כמו שרון יכולים להשתולל.

מאיר מטרון, רמת-גן

מין ומיתוס

ניתוח אופיו של משה דיין על-ידי העורך (הה) עולם הזה" 2336 הוא מעמיק ומקיף, ועם זאת הוא מעורר כמה מחשבות טועו הקורא.

התנהגותו של מנהיג בחייו ה-פרטיים הוא בבחינת הצד השני של המטבע, המשלים את פעילותו

חושב כמוהם בוגד, תככן, ומכנים אותו "תוקע סכין בגב". הכרזות והקריקטורות שלהם הינן תרגום פרימיטיבי של המילים לתמונות. בקריקטורה הפרוט-נאצית ש-פירסמתם היתה הכתובת: "בוגדים, פוליטיקאים, יהודים, אנשי תיק-שורת", וכלי-הנשק של "יפי ה-נפש" האלה היה סכין. בינתיים עברו כמה עשרות שנים, והימין בישראל שיכלל את כלי-הנשק. בקריקטורה שהופיעה ביומון חנ-ריב שישע ימים אחרי הופעת גיל-ינאנס מפעילים "בוגדים אנשי שלום-עכשיו, הקיבוצניקים ויפיי-הנפש של דיתנגוף והפספסנים עם הרמקול" לא פחות מטיל נגד טר-קים אל אחוריה של מרכבה יש-ראלית נאה.

ד"ר א. קרליבך, ירושלים

מדד שיוני פני הקרקע

הקורא חישב ומצא שצעדי הממשלה בלבנון — בכל מה שנוגע לרצועה של 40 קילומטרים — מוצדקים לגמרי.

כל מי שיבדוק את שינוי פני הקרקע במשך מיליון השנים ה-אחרונות, ימצא שעקב ההתרוצצות וההתרחבות של השיכבה החיצו-נית של כדור-הארץ השתנו פני היבשות.

לכן, אם נחשב קצת, נגלה ש-במשך אלפי שנות קיומו של העם הזה, ובמשך 34 שנות שילטוננו בארץ, הפסדנו 40 קילומטרים מ-צפון, ועתה הגיעה השעה להחזיר לעצמנו שטח זה. בנוסף לכך, עליפי חישובי,